

WATER & VUUR

VICTORIA
SCOTT

Vertaald door Ellis Post Uiterweer

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2014

Copyright © 2014 by Victoria Scott

Oorspronkelijke titel: *Fire & Flood*. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© 2014 vertaling: Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp: Corbis, Shutterstock

Omslagbelettering: Caren Limpens

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6575 7 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

VOOR MIJN ZUSJE, DIE WIST DAT DEZE HET WAS

EEN

Als mijn haar nog erger gaat kroezen, scheer ik mijn hoofd kaal.

Of ik steek mijn haar in de fik.

Wat het makkelijkst is.

Ik staar naar mijn spiegelbeeld in de vijver en ga met mijn handen door deze plaag van mijn bestaan. Even lijkt ik mijn kastanjebruine krullen in bedwang te hebben. Maar zodra ik mijn handen laat zakken, springt mijn haar weer alle kanten op. Ik wijs met de ongelakte nagel van mijn vinger naar het water. 'Ik heb de pest aan die kop.'

'Tella!' roept mijn moeder achter me. 'Waar kijk je naar?'

Met een ruk draai ik me om en hou een handvol haar vast. Bewijsstuk A.

'Prachtig,' zegt ze.

'Dit heb jij me aangedaan,' zeg ik.

'Nee, die krullen heb je van je vader.'

'Maar jij hebt me naar deze uithoek gesleurd. Montana! Een verziekt experiment om te kijken hoe afgrijselijk ik eruit kan zien.'

Mam leunt tegen de deurpost van ons monsterlijke huis en er verschijnt een soort grijns op haar gezicht. 'We zijn hier nu al bijna een jaar. Wanneer dringt het eindelijk eens tot je door dat dit ons thuis is?'

Terwijl ik op haar afloop, steek ik een gebalde vuist op. 'Ik zal me zetten tot de dood erop volgt.'

Haar gezicht betreft, en meteen heb ik spijt dat ik het Onderwerp ter sprake heb gebracht. 'Sorry,' zeg ik. 'Je weet best dat ik het zo niet bedoelde...'

'Weet ik,' zegt ze.

Ik ga op mijn tenen staan en geef haar een zoen op de wang om me vervolgens langs haar naar binnen te wringen. Mijn vader zit in de voorkamer in een schommelstoel heen en weer te wiegen alsof hij tweehonderdzesenvijftig jaar oud is. Volgens mij scheelt het nog maar een paar jaartjes.

‘Hoi, pa,’ zeg ik.

‘Hoi, doch,’ zegt hij.

Sinds mijn moeder erop stond dat we uit Boston naar een soort niemandsland zouden verhuizen, noem ik mijn vader pa. Dat doet me denken aan die zwart-witfilms met dochters die vreselijke jurken dragen en elkaars haar vlechten. Hij vond zijn nieuwe naam niet leuk, maar hij heeft zich in de loop der tijd in zijn lot geschikt. Waarschijnlijk vond hij dat ik vanwege ons vertrek naar het vagevuur veel meer herrie had kunnen schoppen.

‘Wat gaan we vanavond doen?’ vraag ik terwijl ik op de grond ga zitten. ‘Uit eten in een toprestaurant? Naar de schouwburg in de stad?’

Pap kijkt teleurgesteld.

Dat ben ik ook.

‘Doe me een lol en doe net of je blij en gelukkig bent,’ reageert hij. ‘Dat zou me verdomd veel plezier doen.’

‘Pas op je taal,’ zeg ik misprijzend.

Hij wuift die opmerking weg. Hij doet of hij de man des huizes is en ‘verdomd’ mag zeggen wanneer hij maar wil. Ik schiet in de lach als hij even later kijkt of mam het heeft gehoord.

‘Ik ga naar mijn kamer,’ kondig ik aan.

Pap oogt nog steeds of hij in coma ligt. Dat ga ik ook doen als ik in mijn kamer ben, maar ik doe het tenminste zonder publiek.

De plankenvloer kraakt terwijl ik door de smalle gang naar mijn eigen kerker loop. Een paar meter voor mijn kamer blijf ik stilstaan bij een open deur. Ik kan er niets aan doen dat ik naar het bed in die kamer loop. Ik buig me over zijn slapende gestalte om te controleren of hij nog ademt. Dat is mijn zieke ritueel.

‘Ik ben niet dood.’

Ik schrik van de stem van mijn broer.

‘Jammer,’ zeg ik. ‘Ik hoopte dat je er niet meer zou zijn, want dan kon ik deze grotere kamer krijgen. Jij neemt veel te veel ruimte in beslag, weet je dat wel?’

Hij draait zich om om me te kunnen aankijken en lacht naar me. ‘Ik weeg iets van vijftig kilo.’

‘Precies.’

Ik vind het verschrikkelijk om Cody zo ziek te zien. En het is ook niet fijn om hem een beetje te pesten terwijl ik eigenlijk wel kan janken en ik hem zou willen smeken niet dood te gaan. Maar hij vindt het leuk, die pesterijtjes. Hij zegt dat hij zich dan ‘normaal’ voelt. Dus pesten we elkaar.

‘Je ziet er oud uit,’ zegt Cody.

‘Ik ben zestien.’

‘Hard op weg naar de tachtig.’ Hij wijst naar mijn gezicht. ‘Je hebt rimpels.’

Ik storm naar de spiegel boven zijn ladekast om te kijken. Op het bed hoor ik Cody lachen en dan hoesten. ‘Mijn god, wat ben jij ijdel,’ zegt hij met zijn hand voor zijn mond. Zijn borst gaat zwaar op en neer.

‘Stomkop.’ Ik loop naar hem toe en trek de deken op tot zijn kin. ‘Mam wil weten hoe je je vandaag voelt,’ lieg ik.

‘Beter,’ liegt hij op zijn beurt.

Ik knik en draai me om om weg te gaan.

‘Zeg maar dat ze moet ophouden met zich zorgen maken,’ zegt hij nog.

‘Volgens mij kan het haar allemaal niks schelen.’

Ik hoor hem nog lachen wanneer ik in mijn kamer ben, de deur dicht heb gedaan en me op mijn knieën laat vallen. Ik adem diep in. Hij gaat achteruit. Ik hoor het aan zijn beverige stem. Alsof praten hem grote moeite kost. In het begin viel hij alleen maar af. Toen ging hij ’s nachts zweten en gingen zijn handen trillen. En daarna begon de pret pas echt. Toevallen. Uitvallend haar. Met dubbele tong spreken. Dat begon op een woensdag, en de vrijdag daarop lag hij in coma. Drie dagen later kwam hij bij. Mam zei dat dat was omdat hij een bepaalde voetbalwedstrijd niet wilde missen. Niet dat hij nog speelde. Dat was al een hele poos verleden tijd.

Nu doet hij dit: doen alsof. Hij doet alsof hij de broer is die met een rechtse hoek voor me opkwam. Hij doet alsof hij de zoon is die in de *end zone* het dansje deed dat zijn vader hem had geleerd. Hij is nog steeds de jongen die iets meer dan zijn naam op een wenskaart durft te schrijven. Nog steeds de jongen die van bakstenen huizen houdt, van auto's waarvan de motor brult, en van Cheez Whiz, een soort smeerkaas in een tube die hij recht in zijn mond spuit.

Hij is nog steeds mijn broer.

Hij is mijn broer niet meer.

Ik weet niet waarom mam dacht dat het hier beter zou gaan. Iets van tien artsen wisten niet wat hij had, en toch denkt ze dat de frisse lucht van Montana hem goed zal doen en hem ervan af zal helpen. De blik in haar ogen toen we de verhuiswagen inlaadden, achtervolgt me nu nog. Alsof ze ergens op wachtte.

Of ergens voor vluchtte.

Ik kom overeind en loop naar het raam. Buiten hoor ik zangvogels met gele koppen roepen. In Boston lette ik nauwelijks op vogels. In Boston woonden we in een bakstenen huis en twee deuren verder woonden mijn vriendinnen. We hadden drie verdiepingen van heerlijke ruimte, en restaurants waren op loopafstand.

Hier zijn rotsblokken. En een beek die in de buurt van ons huis stroomt en waar geen vis in zwemt. Tegen de hemel tekenen zich geen daken af, er drijven witte wattige wolken. Er zijn geen burens. Geen meisjes van mijn leeftijd om mee te kletsen over de vreugde van gekleurde panty's. Een enkele, eenzame weg gaat van ons huis naar het stadje. Wanneer ik ernaar kijk, wil ik het liefst een zak aan een stok binden en de weg als een zwerver afsjokken.

Hoge pijnbomen staan om ons huis heen, alsof het hun taak is ons voor de wereld te verbergen. Ik stel me voor dat ik met een ijshockey-masker op naar ze toe ren en met een kettingzaag zwaai. Waarschijnlijk zouden ze zichzelf ontwortelen en me als een tor verpletteren. Begraaf me maar onder hun kronkelige wortels.

Zo wil ik doodgaan wanneer mijn tijd is gekomen.

Met een klap.

Ik schuif het raam open en steek mijn hoofd naar buiten. Wat zou ik er niet voor overhebben om mijn vriendinnen weer te zien. Om een mani- en pedicure te krijgen, en mijn haar te laten föhnen. Of om een Griekse salade te kopen. OMG, feta en kalamata-olijven. Ik zwelg nog een poosje in zelfmedelijden totdat ik aan mijn broer denk. En dan voel ik me precies drie minuten lang de grootste rotzak op aarde.

We zijn hier vanwege hem. En ik zou er alles voor overhebben als mijn broer uit bed kwam en op straat zou dansen zoals twee jaar geleden tijdens Halloween. Of gewoon een paar minuten rechtop zitten zonder te hoesten.

Ik maak een zoemend geluid en draai als een ballerina in de rondte. Ik blijf maar draaien totdat alles als in een waas voorbijvliegt. Wanneer ik ophoud, blijft mijn kamer om me heen draaien, en ik lach als een waanzinnige omdat dit alles is wat ik ter vermaak kan doen.

Wanneer alles weer normaal wordt, valt mijn blik op het bed.

Op de witte sprei staat een blauw doosje.